

Sygn. akt I PK 277/14

## POSTANOWIENIE

Dnia 19 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z powództwa J. F.

przeciwko P. Spółce Akcyjnej w W. D. Spółki w K. obecnie P. S.A. w W.

P. [...]1 w K.

o przywrócenie do pracy, odszkodowanie z tytułu naruszenia zasady równego traktowania w zatrudnieniu,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 maja 2015 r.,

skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Katowicach

z dnia 3 czerwca 2014 r., sygn. akt IX Pa 159/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i przyznaje od strony pozwanej na rzecz strony powodowej 120 zł (sto dwadzieścia) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Pełnomocnik pozwanego wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 3 czerwca 2014 r.

Zarzucono naruszenie: art. 61 § 1 k.c. w zw. z art. 300 k.p. przez błędną wykładnię oraz przyjęcie, że powódka nie miała możliwości zapoznania się (nie stworzono jej możliwości zapoznania się) z treścią oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę dokonanego w trybie art. 52 § 1 pkt 1 k.p.; art. 52 § 2 k.p. poprzez

błędną wykładnię i przyjęcie, że pozwany pracodawca nie dochował terminu wynikającego z tego przepisu i złożył oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę w trybie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. po upływie ustawowego terminu. Ponadto, zarzucono naruszenie przepisów postępowania: art. 378 § 1 k.p.c. i art. 382 k.p.c., a także art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.

Zdaniem pełnomocnika skarżącego „[...] skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, skoro Sąd II instancji rażąco naruszył art. 52 § 2 k.p., przyjmując, że pozwany pracodawca uchybił terminowi do złożenia pracownikowi oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia, podczas gdy pracownik posiadał możliwość zapoznania się z treścią wypowiedzenia w przewidzianym przepisami prawa terminie”.

Wskazano ponadto na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego sformułowanego w formie następujących pytań:

„W jaki sposób pracodawca może zrealizować uprawnienie wynikające z art. 52 § 2 k.p. w zw. z art. 52 § 1 pkt 1 k.p., jeżeli wykazano, że pracownik celowo i uporczywie uchyla się od odbioru kierowanej do niego korespondencji, zawierającej oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia (w trybie art. 52 § 1 pkt 1 k.p.), co w konsekwencji powoduje przekroczenie miesięcznego terminu przysługującego pracodawcy na złożenie przedmiotowego oświadczenia, oraz

W jaki sposób pracodawca może zrealizować uprawnienie wynikające z art. 52 § 2 k.p. w zw. z art. 52 § 1 pkt 1 k.p., jeżeli na skutek nieprawidłowego działania doręczyciela korespondencji Poczty Polskiej i jej pracowników wydłużono terminy odbioru korespondencji adresatowi lub uniemożliwiono adresatowi zapoznanie się z treścią korespondencji zawierającej oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia (w trybie art. 52 § 1 pkt 1 k.p.), co w konsekwencji powoduje przekroczenie miesięcznego terminu przysługującego pracodawcy na złożenie przedmiotowego oświadczenia?”.

Pełnomocnik powódki wniósł odpowiedź na skargę kasacyjną, żądając, w pierwszej kolejności odrzucenia skargi, na wypadek nieuwzględnienia tego żądania - odmowy przyjęcia jej do rozpoznania, a w przypadku przyjęcia skargi do

rozpoznania – jej oddalenia. Wniósł również o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania, lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreśla się, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego powinien zawierać odpowiedni wywód prawny zbliżony do tego, jaki jest wymagany przy przedstawieniu Sądowi Najwyższemu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. Zagadnienie prawne powinno: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy, wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń; 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu; 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą i 4) dotyczyć kwestii prawnych budzących rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości (postanowienie SN z dnia 26 listopada 2014 r., I PK 158/14, niepubl. oraz powołane tam orzeczenia).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia powyższych wymagań. Niezależnie do tego, należy zgodzić się z pełnomocnikiem powódki, że sformułowane we wniosku zagadnienia opierają się na założeniu niemającym potwierdzenia w stanie faktycznym ustalonym przez Sąd II instancji, a mianowicie, na założeniu, że powódka celowo i uporczywie uchylała się od odbioru kierowanej do niej przez pozwanego korespondencji oraz, iż na skutek nieprawidłowego działania doręczyciela korespondencji Poczty Polskiej i jej pracowników wydłużono terminy odbioru korespondencji.

Odnośnie twierdzenia o oczywistej zasadności skargi, w orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że w celu spełnienia przesłanki oczywistości skargi kasacyjnej nie wystarczy zawrzeć w treści skargi stwierdzenia, że jest ona oczywiście uzasadniona, należy wykazać tę oczywistość przez odwołanie się takiej argumentacji, która *prima facie* wskazuje, że zaskarżony wyrok został wydany z oczywistym naruszeniem prawa (postanowienie SN z 20 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, LEX nr 560541). W tej sprawie stan taki nie występuje. Skarżący formując twierdzenie o oczywistości skargi kasacyjnej w istocie kwestionuje poszczególne ustalenia faktyczne i ocenę materiału dowodowego dokonaną przez Sąd II instancji. Oczywistej zasadności skargi kasacyjnej nie uzasadnia tymczasem przedstawienie przez skarżącego własnej oceny materiału dowodowego, odmiennej od oceny dokonanej przez Sąd II instancji, przy jednoczesnym niewykazaniu kwalifikowanych naruszeń przepisów postępowania dowodowego, skutkujących wydaniem oczywiście wadliwego orzeczenia.

Z powyższych względów, na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji.